

La socialització dels arxius fotogràfics

8.06.2016 David Iglésias Franch. Girona.

La història de la fotografia es pot entendre com una història de revolucions. Els canvis tecnològics més significatius han tingut sempre conseqüències socials i culturals de gran abast. Sense ànim de ser exhaustius ni massa precisos podríem dir que el **daguerreotip** primer i el **binomi col·lodió humit – albúmina** després van permetre l'accés de la burgesia i posteriorment de la classe treballadora al retrat, i van propiciar un negoci notable; que el calotip va aportar el concepte del negatiu a partir del qual s'obtenien còpies, fet decisiu per a l'evolució de la **fotografia**; que la fotomecànica va fer possible l'expansió de la imatge fotogràfica a partir de l'edició impresa; que l'emulsió de la gelatina i la millora de les òptiques van permetre la instantània i, per tant, la possibilitat de captar imatges dinàmiques; que la reducció d'aparells i de formats van donar peu a nous gèneres fotogràfics, com és el fotoperiodisme modern; que a partir de l'autocrom es va poder representar el món tal com el veiem, en colors; i un llarg etcètera.

En definitiva, un conjunt de revolucions que exemplifiquen l'evolució continuada d'una tecnologia que malgrat l'assoliment de nous reptes sempre se circumscriuen sota el concepte de fotografia. Es tracta d'un fenomen d'ampli espectre: tecnològic, social, cultural, industrial, artístic i patrimonial, que ha deixat un llegat de poc més d'un segle i mig i que constitueix una expressió transversal de l'experiència evolutiva de la nostra societat.

Els arxius són i han estat els principals dipositaris d'aquest llegat amb el compromís de conservar-lo, donar-lo a conèixer i propiciar-ne l'anàlisi i l'estudi prenent en consideració totes les franges de l'espectre abans esmentat. Després de més de trenta anys d'experiència en la gestió de fons fotogràfics, aquest país compta amb una certa infraestructura, amb una metodologia de treball normativitzada, amb professionals especialitzats, amb fòrums de debat de celebració periòdica i amb una formació reglada. Un conjunt d'elements desarticulats, però que vistos en el conjunt i des de posicions neutralitzades fan possible pensar en una gestió professionalitzada que doni resposta al repte de la preservació alhora que també promogui les potencialitats de socialització d'aquest patrimoni.

Des de la talaia del segle XXI, aquesta aspiració és encara més factible en un moment en què la fotografia s'ha dissolt en el magma de la imatge i en què els actors protagonistes han ocupat uns espais fins fa poc gairebé exclusius del sector patrimonial. La indústria del *hardware* i del *software*, atenent a les necessitats del mercat, ha percebut la necessitat de promocionar la interoperabilitat i l'estandardització de la imatge, per fer-la al màxim de compatible i, per tant, reutilitzable, de garantir-ne la preservació i també de garantir-ne la recuperació i l'ús comercial. Un seguit d'objectius que es tradueixen en una evolució tecnològica i que coincideixen moltes vegades amb els interessos i les necessitats que es deriven de la gestió de l'arxiu. Aquests s'exemplifiquen en qüestions tan concretes com l'existència de formats gràfics estàndards i de referència, la creació de metadades amb valor semàntic, l'aparició de nous llenguatges i protocols per a la gestió i recuperació de la informació i el desenvolupament de noves eines per a l'explotació global de l'arxiu digital.

Totes aquests qüestions són capitals per al sector del patrimoni en general, però també ho són per al sector de la comunicació, on les agències de premsa i de notícies tenen un rol protagonista, i per descomptat per al desenvolupament del web. Les concrecions en l'adopció i ús de les TIC poden proporcionar una projecció notable als arxius però a més permeten assolir una fita per al patrimoni fotogràfic, el de formar part de l'entramat cultural de tota societat.

Etiquetes:

• Dia Internacional dels Arxius

• Fotografia
